

traktaten, regeringen har fremlagt i bemærkningerne; det er snarere det, som hr. Torben Lund i åbningsdebatten advarede imod, nemlig en myteskabelse, for der skabes i regeringens bemærkninger til lovforslaget den ene myte efter den anden.

Dertil kommer så, at lovforslaget hviler på den åbenlyst mangelfulde juridiske redegørelse, som regeringen har sendt til Folketinget. Det vil jeg komme tilbage til.

Det gode, der kan siges om lovforslaget, vil jeg dog også skynde mig at sige, for der er det gode ved lovforslaget, at det først skal færdigbehandles, når vi kender Højesterets dom i grundlovssagen. Sådan har jeg i hvert fald opfattet regeringens tilkendegivelser, og det er tilfredsstillende. Jeg håber så, at dette også gælder, hvis det skulle ske, at højesteretsdommen bliver udsat. Det er det ene gode, man kan sige.

Det andet gode, man kan sige om lovforslaget, er, at regeringen i bemærkningerne vedstår løftet om, at der skal være en folkeafstemning.

Men når disse to ting er sagt, er den positive side af regnebrættet altså også gjort op.

Regeringen skriver nemlig i bemærkningerne – og det er her, vi kommer til myterne – at der skulle være hele ti gode grunde til at stemme for Amsterdamtraktaten, men jeg vil altså kalde det regeringens ti overdrivelser, for det er faktisk kejserens nye klæder, vi her oplever.

Først hævder regeringen, at den nye traktat gør EU mere åben og demokratisk. Men er det et udtryk for åbenhed, at Europa-Kommissionen fremover selv skal fastsætte reglerne for aktindsigt i Kommissionens papirer? Er det åbenhed? Det er i hvert fald ikke, hvad vi andre forstår ved åbenhed, at bureaukraterne i et demokrati skal bestemme, hvad der er offentligt tilgængeligt. Og er det mere demokrati, at EF-Domstolens magt udvides, og at Europa-Kommissionens magt udvides på det ene område efter det andet? Er det mere demokrati?

Det er i hvert fald svært for mig at forstå, at det, at man fratager Folketinget mere og mere magt og lægger den over til disse bureaukratiske overnationale myndigheder, skulle være udtryk for mere demokrati. Det er en mærkelig demokratiopfattelse, man har, hvis man hævder det synspunkt.

Så hævder regeringen, at Amsterdamtraktaten skulle være til fordel for menneskerettighederne. Men vi har allerede haft debatten om flygtningekonventionen, hvoraf det er fremgået, at traktaten klart er i strid med de forpligtelser,

som vi har påtaget os og skrevet under på i FN, for der kommer jo nogle traktatbestemmelser, der betyder, at EF-Domstolen får endnu større muligheder for selvstændigt at tage stilling til menneskerettighederne, og det er utrolig farligt. Vi får altså et system, hvor EU som en statsdannelse selv tager stilling til, om EU overholder menneskerettighederne!

Andre stater i verden eller i hvert fald her i Europa er forpligtede til at acceptere Menneskerettighedsdomstolens afgørelse. Der står altså en instans over f.eks. den danske regering, som kan påse, om menneskerettighederne overholdes, og tage stilling til borgernes klager, hvis det er sådan, at Danmark ikke overholder menneskerettighederne; men EU bliver jo en forbundsstat, hvor man selv er i stand til at tage stilling til og afgøre, om man overholder menneskerettighederne, og det er dødsensfarligt. Og det ville jo svare til, at man i Forbundsrepublikken Tyskland havde en ordning, hvor kun delstaternes forvaltning kunne indklages for Menneskerettighedsdomstolen, men hvor forbundsregeringen ikke kunne, for det afgør forbundsmyndighederne selv.

Jeg kan slet ikke forstå, at man har kunnet tiltræde en sådan tankegang fra den danske regerings side, at en myndighed skal kontrollere sine egne overholdelser af menneskerettighederne.

Og når man så kommer til den juridiske redegørelse, som regeringen har fremlagt, oplever man, at regeringen – selvfølgelig af hensyn til den retssag, der foregår i Højesteret – gentager de påstande, som den dér har fremlagt, f.eks. at der ikke er noget problem med EU's gummiparagraf, dvs. art. 235. Men nu får vi i Amsterdamtraktaten en yderligere udvidelse af gummiparagraffens område, således at EU selv kan bestemme, hvor meget magt EU skal have på nationalstaternes bekostning.

Regeringen har selv i sin juridiske redegørelse henviset til, hvordan EU allerede har brugt gummiparagraffen på det sociale område. Og selv om alle jo ved, at EU ikke skal have magt på det sociale område, har man tiltaget sig den alligevel. Men så meddeler regeringen i sin juridiske redegørelse blot, at det ikke er suverænitetsafgivelse, når den nye traktat giver EU beføjelser på det sociale område – bl.a. i forbindelse med socialt understøtte, hvor EU får lovgivningsbeføjelser langt ind i socialpolitikken – og at det altså ikke er noget problem i forhold til grundloven, for det måtte EU gerne i forvejen, for det